

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **S. N.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2012, čj. OAM-41/LE-LE05-ZA04-2012, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala včasnou žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2012, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Žalobkyně namítala, že byla v řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácena na svých právech, správní orgán nedbal o to, aby jím přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť pokud by se navrátila do vlasti, bude vystavena ohrožení života a zdraví. Jak ona sama, tak její děti trpí určitými zdravotními onemocněními, v zemi původu nedosáhne na adekvátní

lékařskou péči. Stát jí není schopen poskytnout a zabezpečit plnohodnotný život, trpí epilepsií, problémy mají i její děti – dcera epilepsii a cévní dystonii a syn má schizofrenii. Děti jsou již sice zletilé, ale stará se o ně nadále jako matka a jejich důvody by tak měly být hodnoceny i v jejím případě. O syna musí pečovat denně, jeho zdravotní stav je závažný. S jeho léčbou se obracela v zemi původu na nemocnici kvůli nutnosti operativního zákroku, pomoc však byla odmítnuta, a to s různými výmluvami – nemají příslušné oddělení apod. Léčba nebyla umožněna, proto se žalobkyně obrátila i na městské oddělení ministerstva zdravotnictví. Správní orgán se dle názoru žalobkyně snaží její problémy bagatelizovat a oddělit jejich společné důvody, přestože to je ona, kdo dětem zajišťuje veškerou péči. Správní orgán se po jejích informacích však situací v poskytování zdravotních služeb nijak nezabýval, neobstaral si žádné důkazy v tomto směru a nezabýval se ani sociální a ekonomickou situací účastníků. Nebyla konečně ani hodnocena obecná situace v zemi původu, s jistotou tak nebylo možno vyloučit, že žalobkyně nebude v případě návratu vystavena ohrožení na životě a zdraví a rovněž nebylo zkoumáno, jakým způsobem je zacházeno s navrátilivšími se žadateli o azyl. Tvrzením žalobkyně nebyla věnována dostatečná pozornost, navrhuje proto, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení správnímu orgánu.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 16. 1. 2013 popřel oprávněnost námitek žalobkyně, odkázal na obsah správního spisu, s tím, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Správní orgán je přesvědčen, že stav věci zjistil řádně, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně sdělila v průběhu řízení, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. V tomto směru poukazuje žalovaný na to, že žalobkyně neuváděla skutečnosti, na základě kterých by jí mohla být udělena mezinárodní ochrana, jejím zdravotním stavem se žalovaný zabýval v rámci posouzení humanitárního azylu. Z podkladových materiálů zjistil, že u žalobkyně se nejedná o mimořádný stav, který předpokládá § 14 zákona o azylu, v Ruské federaci jí byl přiznán invalidní důchod, řadu let je bez záchvatů a bez antiepileptické léčby, její nynější onemocnění připomíná migrénu se zřetelnou aurou. Pro případ návratu do země původu předpokládá žalovaný úroveň její socio-ekonomické situace obdobně situaci ostatních spoluobčanů se stejnými zdravotními obtížemi. Důvody zletilých dětí žalobkyně jsou posuzovány v samostatných správních řízeních, veškerou péči může žalobkyně těmto poskytovat i na území Ruské federace. Případné obavy žalobkyně ohledně situace po jejím návratu žalovaný nepovažuje za důvodné, žádné orgány ČR orgánům Ruské federace informace o žadatelích o mezinárodní ochranu neposkytují. Situací osob, pocházejících z Ruské federace, se správní orgán pro případ jejich návratu zabýval, příslušné informace si obstaral. Žalovaný z uvedených důvodů navrhuje zamítnutí žaloby.

K citovanému přípisu žalovaného se žalobkyně vyjádřila v tom směru, že jakkoliv není na humanitární azyl právní nárok, správní orgán by měl podrobně posoudit, zda tu není důvod hodný zvláštního zřetele a tato možnost nebyla dle jejího přesvědčení posouzena dostatečně. Odůvodnění neodpovídá tvrzení o tom, že situace žalobkyně byla po stránce sociální a ekonomické řádně posouzena, správní orgán hovoří o dostupnosti lékařské péče v zemi původu, své závěry však žádným způsobem

nedoložil, potřebné dokumenty si neopatřil, důkazy si žádné neobstaral. Dostupnost adekvátní lékařské péče je podstatná, samotné rozhodnutí posouzení situace žalobkyně postrádá a s ohledem na to, že z důvodu vážného zdravotního stavu pečuje o své děti, měla být její žádost posuzována v souvislosti s žádostmi jejích dětí. Posouzení správního orgánu v otázce právního nároku na humanitární azyl je limitováno zákazem libovůle, který plyne z ústavně chráněných náležitostí demokratického a právního státu – viz rozsudky NSS sp. zn. 3 Azs 12/2003 a 4 Azs 31/2003. Smysl institutu pak NSS vymezil v rozhodnutí ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004, kde uvedl, že spočívá v tom, aby rozhodující orgán měl možnost poskytnout azyl i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativním výčtem ust. § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto nehumánní azyl neposkytnout. Důvodová zpráva k přijetí zákona o azylu předvíдалa obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu a mínila jimi hlavně důvody rodinné nebo humanitární, např. osoby zvláště těžce postižené či nemocné. Žalovaný se tak nezabýval dle názoru žalobkyně řádně jejími důvody, ani skutečnými reálnými možnostmi domoci se léčby v zemi původu.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze zjištěného skutkového a právního stavu (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Věc soud rozhodl bez nařízení jednání, a to se souhlasem účastníků řízení (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Ze správního spisu plyne, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 16. 2. 2012. Uvedla, že je státním občanem Ruska, ruské národnosti, vdaná, současně s ní žádá o udělení mezinárodní ochrany její nezletilá dcera S. S. a zletilý syn A. P.. Její manžel S. S. žije v Rusku, ve městě Volgograd. Od října 2011 do 13. 2. 2012 pobývala v Belgii, v Bruselu, předtím pak v Rusku. Vyznáním je jehovistka, nikdy nebyla politicky organizována. Má středoškolské vzdělání, nikdy nepracovala, v zemi původu pobírá invalidní důchod. Vlast opustila 3. 10. 2011, jako důvod uvedla nemožnost získání normální zdravotní péče pro sebe a své děti, adekvátní péči neměl hlavně syn, její lékařka se odstěhovala z Volgogradu a nemohla si za ni sehnat adekvátní náhradu. Letěla s dětmi do Prahy, odtud autobusem do Bruselu, kde požádali o azyl. Odtud je však vrátili do České republiky. Pro sebe a hlavně pro své děti chce získat adekvátní lékařskou péči, správné diagnostikování, ale i správnou a efektivní léčbu. Chce najít péči, se kterou by byla spokojená. V Rusku lékařům nedůvěřovala, dívala se na ně jako na nepřátele. Samozřejmě jsou i tam kvalitní lékaři, ale to stojí spoustu nervů a úsilí, než se najdou. Jeden lékař ji dokonce nazval vzteklou matkou, dostávala se s ním do neustálých konfliktů ohledně poskytované péče. Návrat do Ruska však žalobkyně nevylučuje. Ve vlasti nezůstali žádní příbuzní, vůči nimž by měla žalobkyně závazky, žádá, aby zdejší stát uznal její invaliditu, přiznal jí nějaký důchod, jinou představu nemá. Pro případ návratu se ničeho neobává, trpí epilepsií, z tohoto důvodu jí byl v zemi původu přiznán invalidní důchod.

S žalobkyní provedl správní orgán v průběhu správního řízení dva pohovory, a to v Příjímacím středisku Zastávka dne 24. 2. 2012, v Pobytovém středisku v Kostelci

nad Orlicí dne 27. 6. 2012. V jejich průběhu žalobkyně uvedla, že Rusko opustila na základě schengenského víza, vydaného českou ambasádou, které si vyřídila osobně, belgické vízum jí nedali. Jela za svým otcem, který se v Belgii léčí, zachránili mu tam život. Ví, že si otec vyřídil francouzské vízum, jaké další doklady nyní má, to neví. Dále žalobkyně popsala, že její syn utrpěl asi v r. 2000 úraz hlavy, měl otřes mozku a následkem tohoto zranění se u něho vyvinula schizofrenie. Ve Volgogradu v nemocnici léčí lidi velice příšerně, synovi neustále dávali injekce Aminazinu, což je psychotropní látka, syn téměř po podávání léku Galaparidol zemřel, neboť tento lék má velmi silné vedlejší účinky. Syn má snížený práh citlivosti, v nemocnici křičel, muselo to bolet, lék způsobuje bolesti v těle. Když slyší slovo nemocnice, je velmi rozrušený. Žalobkyně si vzala syna domů, ale bylo to velmi náročné, nemohl zůstat bez dozoru, starala se o něho celý rok, přesto se stalo, že si s ním nevěděla rady a musela volat záchranku. Lékaři ji vždy přesvědčovali, aby odvezla syna do nemocnice, to ale po popsanych zkušenostech nechtěla, pak ji ale v jeho asi 15 letech přesvědčili, primář jí slíbil, že si ho vezme pod dohled, dostával Sanapax a Cykladol, ulevilo se mu, ale nebyla s jejich přístupem stejně spokojená. Synovo zdraví vyžadovalo občasnou hospitalizaci v psychiatrické léčebně, bylo těžké ho tam dostat, musela ho vždy přemlouvat. V r. 2004 skákal ze střechy a zlomil si krček kyčelního kloubu, toto zranění přispělo ke zhoršení zdravotního stavu, byl nevladatelný. Utíkal z domu, neposlouchal lékaře, kvůli jeho bezpečnosti pořídila žalobkyně železné dveře se zámkem, který mohla odemknout jen ona sama. Syn měl být v klidu, chodit o berlích, ale odmítal to. V důsledku toho došlo k trvalému poškození kloubu, má kratší jednu nohu a kulhá. Má také zničenou páteř a chodí shrbený, žalobkyně má obavu o jeho vnitřní orgány. Co se týče tohoto zranění, byla s jeho léčbou spokojena. Byla však v šoku, když viděla, v jakém stavu byl po medikaci na psychiatrii, škubal sebou, křičel, byl celý ztrhaný a tekly mu sliny. Lékaři a sestry si toho vůbec nevšimli, s žalobkyní se o tom nechťeli bavit. Krmili ho léky a dávali mu injekce a po dvou měsících si ho mohla odvézt domů, byl apatický, po třech dnech ležení začal vnímat, chtěl se zabít a utekl na dva týdny z domu pryč. Pokud je s žalobkyní doma v klidu, poslouchá a normálně komunikuje, pokud je mu špatně, je nevladatelný a utíká. Vyhrožuje, že si ublíží, ale ví, že žalobkyně tím trpí. Léky bere i nyní. K dotazu, proč žalobkyně řešila věc odjezdem právě v říjnu 2011 uvedla, že její otec byl již v té době v Belgii, volal, aby přijela, plánovali operaci kyčle syna v Belgii. Předtím chtěla nechat operovat syna doma, v červnu 2007 přijeli do města Kirica, kde je speciální nemocnice s ubytováním, bylo stanoveno datum, ale žalobkyně už neměla peníze, proto odjela domů pro peníze, jedná se o vzdálenost asi 22 hodin jízdy autobusem. Telefonicky ji ubezpečili, že je vše v pořádku, ale druhý den jí lékař sdělil, že stav syna se zhoršil, vše odmítá. Vyrázila s manželem na cestu, syn otce nepoznal, ji ano. Lékař jim sdělil, že v Rusku synovi nepomohou, žádné pracoviště nemá současně i psychiatrii a žádný chirurg si nevezme na svědomí toto riziko, v operačním týmu by musel být i psychiatr. Druhý důvod pro odchod z vlasti pak byl i stav dcery, u které vypukla epilepsie, toto zdědila po žalobkyni. Tuto nemoc dokážou v zemi původu léčit, dcera musí užívat pravidelně léky, ale objevila se u ní i neurovegetativní dystonie, problémy jsou spíše s tímto onemocněním. Na jaře a na podzim dochází ve Volgogradu k výkyvům tlaku, což se u dcery projevuje náhlým omdlením s následnými velkými bolestmi hlavy a potřebou třeba i dva měsíce ležet v posteli. Dvakrát do roka ji pak hospitalizovali v nemocnici a

léčili, brala léky. Konečně, i žalobkyně sama má zdravotní problémy, má invalidní důchod kvůli epilepsii. Měla štěstí na výbornou lékařku, její léčba jí pomáhala, měla obrovské bolesti hlavy, ztrácí orientaci, ale ví, kdy na ni problém jde a bere lék Karazipin. Její lékařka se ale v r. 2004 odstěhovala a nemá na ni kontakt, žádný další lékař ji nedokázal nahradit, hledá lékaře, když jí je špatně, ale nastalo nikde zaregistrována není. Potřebuje další léčbu, protože její problémy jsou stále a jsou jen utlumené. V Rusku jí nikdy lékařská péče odmítnuta nebyla, jedině v případě syna, ale toto jí chirurg vysvětlil, nespokojená byla pouze s péčí na psychiatrii, kde se k nim nedobře chovali. O mezinárodní ochranu žádá zejména ze zdravotních důvodů, doma se léčila, ale spíš se mrzčila. Žalobkyně by byla ráda, kdyby jí zde byl přiznán nějaký důchod, musí být doma se synem a hlídat ho, on má strach, že ho opustí. Manžel je řidič nákladních vozidel, žalobkyni finančně pomáhal a žijí spolu, vztah je složitý, ale o děti má stálý zájem a jsou spolu ve spojení. Pokud by se vrátila do Ruska, čeká ji totéž jako předtím, všichni by se musili léčit, ale nevléčili by se. V rámci druhého pohovoru žalobkyně uvedla, že se zde léčí, je registrována u MUDr. M. v Potštejně, dále pak dochází k neurologovi a chirurgovi. K dotazu správního orgánu, kde se léčila od r. 2004 žalobkyně uvedla, že byla v remisi, bolela ji hlava po záchvatu, ale ten prožila v sedě, neomdlávala, ani neměla křeče. Hledala lékaře, navštívila asi čtyři, na dobré lékaře ale neměla peníze. Žila v domě manželových rodičů a na případné přestěhování neměla peníze. K dotazu o léčbě dcery žalobkyně uvedla, že byla jednou u neurologa, stanovili jí diagnózu epilepsie a migrény, bolí ji hlava, ale je jí lépe než v Rusku. Má základní vzdělání, chtěla být kuchařkou, ale s ohledem na zdravotní problémy to nebylo možné. Nemohla ani nastoupit do desáté třídy, učitelé za ní pak přišli, ale to se již rodina chystala k odjezdu. Syn je evidován též u MUDr. M., na psychiatrii je evidován v Rychnově u MUDr. H.. Dále žalobkyně uvedla, že je v církvi Svědků Jehovových, zdejší výbor se snaží jí nalézt pracoviště, kde by provedli synovi operaci bez transfúze, v krvi jsou zárodky a syn má problémů už tak dost. Doma připadala v úvahu jen přítomnost psychiatra na klinice v době operace, ale na to neměla žalobkyně peníze. Také jí řekli, že je krize, nejsou peníze na to, aby byl někdo se synem v nemocnici. V letech 2008 – 2009 se obrátila žalobkyně na Ministerstvo zdravotnictví – chtěla, aby se syn léčil v Rjazani, ve zprávě stojí, že jediným řešením je operace, kterou s ohledem na psychický stav nelze provést. Poté dostala syna do Moskvy, někdy v r. 2006 – 2007, opět popsala problémy s lékem Galapyridol. V poslední době se ve vlasti léčil tak, že jezdil měsíčně na polikliniku na psychiatrii, hospitalizován byl naposledy v lednu 2011. Bylo to ovšem od září, s různými přestávkami, asi proto, že byl v učení na obuvníka a nezvládal to. Penzi dostávala žalobkyně a její syn, dcera ne. K omezení svéprávnosti syna žalobkyně sdělila, že by to dlouho u soudů trvalo. Je v kontaktu s příbuznými i s manželem, pokud by se vrátila domů, živil by je. Otcí věnovali plnohodnotnou péči teprve v Belgii, v Rusku dal všechny peníze do zdravotnictví a stejně mu nepomohli, žalobkyni se více líbí zde. Někdo poradil otcí, otec poradil žalobkyni, že nejlepší cesta je žádost o azyl. Nerada by se vracela, vše by se opakovalo, opět by musela bojovat s psychiatrií a být sama doktorem i psychiatrem.

Ve spise se dále nacházejí nálezy, které žalobkyně předložila, a to ze dne 4. 5. 2012, konstatující varixy dolních končetin, dále ze dne 29. 5. 2012, kdy neurolog

konstatoval souhlas se zákrokem v celkové anestezii, z propouštěcí zprávy Chirurgického oddělení NsP Semily ze dne 9. 8. 2012 vyplývá provedení operace varixů dolních končetin, bez dalších obtíží. Dne 13. 11. 2012 byla žalobkyně seznámena s podklady, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení její situace v zemi původu, uvedla, že našla synovi ortopeda, měl by absolvovat operaci krčku kyčle, pak mu asi budou rovnat záda, dostane korzet a rehabilitační cvičení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,

- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud se podrobně seznámil s rozhodnutím žalovaného v této věci a po jeho přezkoumání konstatuje, že na str. 5 a 6 tohoto rozhodnutí správní orgán vcelku logicky uzavřel a odůvodnil, že žalobkyně v průběhu celého správního řízení nezmínila jakýkoliv problém, který by mohl být zvažován za účelem případného udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 zákona o azylu. Jako jediný důvod opuštění vlasti skutečně žalobkyně v průřezu celého správního řízení uváděla možnost pro ni a její děti vhodnějšího prostředí zdravotnictví a služeb s ním souvisejících v zahraničí, nejdříve věc řešila odjezdem do Belgie, kam ji pozval její otec, z důvodu navrácení rodiny do České republiky pak uplatnila žádost na zdejším území, k tomu dodala, že se jí tady nakonec líbí více. Soud se tak ztotožnil se závěrem žalovaného v tom smyslu, že žalobkyně nikdy netvrdila, že by se snad byla stala terčem adresného zájmu státních orgánů své vlasti či jiných skupin, které by byly v takové činnosti podporovány státními orgány, tak, aby bylo možno zvažovat její možné ohrožení azylově relevantním pronásledováním z důvodů politických, či obdobnými obavami, majícími podklad v její rase, pohlaví, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině. Soud tak měl za zcela markantně prokázané, že podmínky ust. § 12 zákona o azylu v dané věci naplněny nebyly, ostatně podotýká, že v žalobě žalobkyně takové skutečnosti ani netvrdí. Soud pak nemohl ani přehlédnout, že rozhodnutí žalovaného v dané části seriózně podává i poučení o možné legalizaci zdejšího pobytu prostřednictvím zákona o pobytu cizinců, které podpírá logikou rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 24. 2. 2005, učiněného pod sp. zn. 7 Azs 187/2004. Dále soud odkazuje na výše citované podmínky ust. § 13 zákona o azylu, je mu z úřední činnosti známo, že současně s rozhodnutím o žádosti žalobkyně bylo rozhodováno i ve věci jejích dětí, které byly v té době již obě zletilé, správní orgán tak měl v době rozhodování napevno postaveno, že z tohoto důvodu u žalobkyně podmínky pro vyhovění žádosti naplněny nejsou.

Podrobněji se pak soud zabýval námitkami žalobkyně ohledně případného naplnění podmínek ust. § 14 zákona o azylu, tedy, zda správní orgán měl pro svůj negativní závěr dostatečné podklady a zda jeho úvaha byla komplexní. Žalovaný v této části uvedl, že se zabýval zdravotním stavem žalobkyně, její sociální a ekonomickou situací, přihlédl i k jejímu věku. Seznámil se s lékařskými zprávami, které doložila. Též konstatoval, že zdravotním stavem jejích dětí se zabýval v jejich jednotlivých případech, o nichž rozhodoval samostatně. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně označila své problémy jako ve vlasti zjištěnou epilepsii, která byla podkladem pro přiznání invalidity a tomu odpovídající dávky, kterou pobírala.

V posledních letech se prakticky nijak odborněji neléčila, je tomu tak i na zdejší území, řadu let je bez antiepileptické léčby. V ČR prodělala operaci křečových žil, bez větších komplikací. Žalovaný na podkladě těchto skutečností konstatoval, že důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu nespátřil, neboť jmenované není nutné poskytovat jakýkoliv druh akutní zdravotní péče, jejíž výkon by byl spojen pouze se zdejší územím. S takovým závěrem správního orgánu soud souhlasí, připomíná přitom, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je plně odvislé od správní úvahy, přičemž žalobkyní namítanou libovůli ve věci soud nespátřil. Konečně, je potřebné připomenout i to, že sama žalobkyně zdůrazňuje, že tento institut předpokládá např. existenci zvlášť těžkého postižení či nemoci žadatele (poukaz na důvodovou zprávu k § 14 zákona o azylu) a jí uvedené zdravotní problémy i předložené zprávy nic takového nepopisují. Na námitky v tomto směru proto soud přistoupit nemohl. Sama žalobkyně podala informace k své sociální a ekonomické situaci pro případ návratu do vlasti, které, dle přesvědčení soudu, nemohou vést k závěru o situaci hodné zvláštního zřetele. Nelze tak žalovanému vyčítat, že v tomto směru ničeho nedomýšlel. Skutečnost, že žalobkyně nenalezla vhodného lékaře, s nímž by si ve svých stescích na zdravotní problémy pro ni vyčerpávajícím způsobem porozuměla tak, jako s lékařkou, u které tomu tak bylo před jejím odstěhováním se, je sice z určitého pohledu možné chápat jako osobní problém žalobkyně, nelze však, dle přesvědčení soudu vyslovit, že je to skutečnost azylově relevantní, či hodná zvláštního zřetele v tomto smyslu. Opakovaně NSS judikovaná situace azylové nerelevance rozdílné úrovně zdravotnictví jednotlivých států je již obecně známa a soud na ni při hodnocení takových případů pamatuje. Uzavřel proto, že k pochybení, které by mohlo vést ku zrušení napadeného rozhodnutí v této věci, ze strany žalovaného v průběhu správního řízení z tohoto pohledu nedošlo. Žalobkyně žádným důkazem svá tvrzení nepodpořila, ani žádný nenavrhla, s podklady, které žalovaný shromáždil, se řádně seznámila a ničeho jim nevyčetla. Její námitka o jejich nedostatečnosti, uplatňovaná žalobou, tak dle přesvědčení soudu přišla pozdě. Konečně po zhodnocení skutkového stavu věci, jak uveden shora, soud konstatuje, že by pro něho bylo i obtížné zcela konkrétně stanovit rozsah a obsah podkladů, které by k popsáním problémům snad měly být jakkoliv doplňovány.

V souvislosti s neudělením doplňkové ochrany žalobkyni dle § 14a) a 14b) zákona o azylu soud uvádí, že žalobkyně k dotazům žalovaného o situaci pro případ návratu do země původu prohlásila, že by nastala situace, která existovala před jejím odjezdem, tedy, bydlela by s dětmi v bytě s manželem, který by jim přispíval na živobytí, jejich občanský vztah je složitý. Problémy by měla se zdravotnickými pracovišti a lékaři. Pohledem na znění ust. § 14 a) zákona o azylu – viz výše, považuje soud za zcela patrné, že žalobkyní uváděné důvody nelze podřadit pod žádný azylově relevantní důvod hrozby vážné újmy pro případ návratu žalobkyně do země původu. Její žalobní stěžování na případné ohrožení života a zdraví natolik závažného charakteru, aby naplnilo podmínky ust. § 14 a) odst. 2 písm. b) či c) zákona o azylu v žádném případě není, z průběhu správního řízení nevyplývá. Soud je přesvědčen, že odůvodnění neexistence relevantních důvodů pro případné udělení doplňkové ochrany žalobkyni, tak, jak plyne ze str. 7 a 8 rozhodnutí žalovaného, je vcelku vyčerpávající a soud s ním souhlasí, včetně odkazu na rozhodnutí ESLP.

Pokud pak žalobkyně namítala, že žalovaný se nevypořádal s tím, jak je v zemi původu hleděno na navrátilčí se žadatele o azyl, soud konstatuje, že na str. 8 napadeného rozhodnutí je uvedeno, že v tomto směru žalobkyni ničeho nehrozí, což vyplývá z Informace MZV ČR čj. 102117/2012-LPTP z 2. 7. 2012 a jejího doplnění čj. 112350/2012-LPTP z 10. 8. 2012. S těmito zprávami se žalobkyně seznámila dne 13. 11. 2012, což potvrdila vlastnoručním podpisem, ničeho nenamítala, takže soud tuto námitku nemohl akceptovat. Podmínky, upravené ust. § 14 b) zákona o azylu žalobkyně nesplňuje.

S ohledem na skutkové okolnosti případu, které soud pečlivě vážil, dospěl k závěru, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v případě žalobkyně splněny nejsou, v dané věci nedošlo ani k vadám řízení, soudu proto nezbylo, než žalobu, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., zamítnout jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 5. listopadu 2013

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně